

revisorerne, som skulle undersøge, hvorvidt de Betingelser, som ere foreskrevne i Loven for Pengebevillingen, virkelig ere opfyldte; jeg troer, at det just med Hensyn hertil er nødvendigt, at Udtrykkene ere saa bestemte, som muligt, og det er det, som har givet mig Anledning til at fremsætte dette Forslag. Der er desuden den Forskjel mellem Ordene „hvor Omstændighederne tale derfor“ og „forfaavidt og saalænge en Enke er værdig og trangende“, at „saalænge“ ikke kan indbefattes under de først brugte Ord, og at der altsaa efter dem ikke fordres en aarlig Undersøgelse fra Finantsministerens Side, om de Betingelser, som have fundet Sted, da Understøttelserne bleve tilstaaede, ogsaa vedblive at være tilstede hvert Aar. Det er i denne Henseende, at jeg anseer det af Bigtighed, at en saadan Bestemmelse tillige optages i § 8. Naar det er blevet bemærket af den ærede Ordfører, at mine Udtryk skulde være altfor omfattende, idet derved skulde optages værdige Enkers uværdige Børn, da forekommer det mig ikke at være Tilfældet; thi det forekommer mig, at hvad der er at tage Hensyn til, det er Enken, og ikke Børnene; at uværdige Enkers værdige Børn heller ikke kunne faae den Understøttelse, som her bliver tilstaaet, forekommer mig at ligge aldeles i Paragraphens Hensigt.

Orsted: Jeg kan paa ingen Maade indsee, at der er noget Uconstitutionelt i, at der overlades Regjeringen den Bemyndigelse til at tilstaae Enkerne til deres Børn i en vis Alder en vis begrændset aarlig Understøttelse. Det forekommer mig i Særdeleshed ikke at være ganske rigtigt, naar man her vil paaberaabe sig Skattebevillingsretten, thi der er ogsaa, som fra en anden Side bemærket, stor Forskjel paa Skattebevillingsretten og Udgiftsbevillingsretten. Det er derfor vistnok klart, at, naar der gjøres Udgifter, vil det blive nødvendigt for Rigsdagen at bevilge de til deres Dækning fornødne Skatter; men det ligger i al Regjeringens Natur, at Regjeringen maa være berettiget til at gjøre Udgifter, og at Folkerepræsentationen da maa være nødt til at skaffe de fornødne Midler tilveie, for at dække disse Udgifter. For ikke at gaae ind paa mange andre Forhold, der ere af den Natur, at Regje-

ringen ved de Udgifter, den gjør, paadrager den lovgivende Magt en Nødvendighed til at bevilge de dertil fornødne Midler, vil jeg blot holde mig til Pensionsvæsenet sely. Det er jo efter Udkastet, og hvad Alle ere enige i, Regjeringen, som afgjør, om Nogen skal gaae af paa Pension eller ikke; i det Dieblik navnlig Regjeringen har afgjort, at Nogen skal gaae af med Pension, har den fuld Berettigelse dertil, og derefter er det en Nødvendighed for Rigsdagen at bevilge de dertil fornødne Midler, ligesom det vil være nødvendigt for Rigsdagen at bevilge det, som er fornødent for at dække Understøttelsen til Børnene, som i Overeensstemmelse med den omhandlede Bestemmelse i Lovudkastet af Regjeringen bliver bevilget. Det beroer vistnok paa en individuel Opfatning af Forholdene, om en Embedsmand skal have sin Afsted med Pension eller ikke, og det er Noget, som er af langt større Betydning, end Udøvelsen af den Ret, hvorom her er Spørgsmaal, og det forekommer mig inconsequent, naar man finder det ubetænkeligt, at overlade Regjeringen at bevilge Afsted med Pension, da at finde Betænkelighed ved at overlade Regjeringen disse smaa Understøttelser, hvorom her er Tale, og som ikke kunne komme til at udgjøre uden en ubetydelig Sum aarlig. I Norge, hvor Stortinget og navnlig en Afdeling deraf, Odelstinget, hvem Skattebevillingsretten tilkommer, ogsaa har at bevilge Pensioner, er der en fuldkommen Consequents i Systemet; thi man tillægger ikke Regjeringen Bemyndigelse til at bevilge Nogen Pension undtagen for det Lidsrum, hvor det var aldeles nødvendigt at overlade det til den, for Mellemrummet fra det ene Storting til det andet. Men derimod i det Dieblik, man erkjender det, som vistnok er det Rigtige, at Regjeringen uden Rigsdagens Samtykke maa kunne affædige Embedsmændene med Pension, saa forekommer der mig ikke at være nogen rimelig Grund til at modsette sig, at Regjeringen ogsaa kan bevilge Enken den tarvellige Understøttelse til sine Børn, hvorom her er Tale i den nærværende Paragraph. Man har sagt, at Rigsdagens Control med Anvendelsen deraf var unyttig, fordi Rigsdagen dog ikke kunde sætte en Minister under Tiltale paa Grund af, at han maatte have